

Sygn. akt VI P 113/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 września 2015 roku.

Sąd Rejonowy w Białymstoku VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący SSR Marta Kiszowara

Protokolant: Anna Wieremiejuk

po rozpoznaniu w dniu 16 września 2015 roku w Białymstoku

na rozprawie

sprawy z powództwa C. P.

przeciwko Gminie K.

o odprawę pieniężną

I. Zasądza od pozwanej Gminy K. na rzecz powoda C. P. kwotę 15 882 zł (piętnaście tysięcy osiemset osiemdziesiąt dwa złote) brutto z ustawowymi odsetkami w stosunku rocznym w wysokości 13% od dnia 01 września 2014r do 22 grudnia 2014r. i 8% od 23 grudnia 2014r do dnia zapłaty.

II. Zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1800 zł (jeden tysiąc osiemset złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego .

III. Nakazuje pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa (Sąd Rejonowy w Białymstoku) kwotę 869,80 zł (osiemset sześćdziesiąt dziewięć złotych 80/100) tytułem kosztów sądowych , w tym kwotę 795 zł (siedemset dziewięćdziesiąt pięć złotych) tytułem opłaty sądowej , od uiszczenia której powód był zwolniony .

IV. Wyrokowi w pkt. I nadaje rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty nie przekraczającej pełnego jednomiesięcznego wynagrodzenia powoda .

Sygn. akt VI P 113/15

UZASADNIENIE

Powód C. P. pozwem skierowanym przeciwko Gminie K. wniósł o zasądzenie kwoty 15 882 zł tytułem sześciomiesięcznej odprawy z ustawowymi odsetkami od dnia 01.09.2014r. do dnia zapłaty oraz o przyznanie kosztów procesu wg norm przepisanych. W uzasadnieniu swego stanowiska wskazał, że był zatrudniony na podstawie aktu mianowania z dnia 01.09.2010r. na stanowisku nauczyciela w Zespole Szkolno-Przedszkolnym w K.. Następnie w dniu 30.05.2011r. na podstawie art. 18 ust. 1 i 4 ustawy z dnia 26.01.1982r. Karta Nauczyciela (Dz.U. 2014.191) (dalej jako: KN) został, z dniem 01.09.2011r. przeniesiony na stanowisko nauczyciela informatyki w Publicznej Szkole Podstawowej w D.. W związku z likwidacją Publicznej Szkoły Podstawowej w D., pismem z dnia 30.05.2014r. rozwiązano z nim stosunek pracy z zachowaniem trzymiesięcznego okresu wypowiedzenia, który upłynął 31.08.2014r. Pozwany będący organem prowadzącym zlikwidowaną Publiczną Szkołę Podstawową w D. mimo treści art. 20 ust. 2 KN w związku z art. 5 ust. 5n ustawy z dnia 07.09.1991r. o systemie oświaty (Dz.U. 2004.256.2572) (dalej jako:

ustawa o systemie oświaty) nie wypłacił mu należnej mu odprawy w wysokości sześciomiesięcznego wynagrodzenia zasadniczego. Dlatego też wniesienie pozwu w sprawie stało się konieczne.

Sąd Rejonowy w Białymstoku nakazem zapłaty z dnia 20.02.2015r. w sprawie VI Np 22/15 wydanym w postępowaniu upominawczym uwzględnił powództwo w całości (k.21).

Pozwana Gmina K. wniosła skutecznie sprzeciw od nakazu zapłaty domagając się oddalenia powództwa oraz zasądzenia kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych. Uzasadniając swoje stanowisko oświadczyła, że powodowi nie przysługuje odprawa z art. 22 ust. 2 ustawy KN w związku z art. 5 ust. 5n ustawy o systemie oświaty, gdyż od dnia 01.09.2014r. świadczy on pracę w charakterze nauczyciela w Szkole Podstawowej w D., prowadzonej przez Społeczno- (...) Stowarzyszenie Pomocy (...) w Ł.. Nadto pozwana podniosła, że jej zdaniem zobowiązaniem do wypłaty powodowi ewentualnej odprawy jest Społeczno- (...) Stowarzyszenie Pomocy (...) z siedzibą w Ł., gdyż przejęło ono od Gminy K. zadania, w tym zadania pracownicze, jak i majątek związany z funkcjonowaniem Szkoły Podstawowej w D..

Sąd Rejonowy ustalił, co następuje:

Powód C. P. był zatrudniony na podstawie aktu mianowania z dnia 01.09.2010r. na stanowisku nauczyciela w Zespole Szkolno-Przedszkolnym w K. (k.8).

Następnie w dniu 30.05.2011r. w/w na podstawie art. 18 ust. 1 i 4 KN został, z dniem 01.09.2011r. przeniesiony na stanowisko nauczyciela informatyki i matematyki w Publicznej Szkole Podstawowej w D. (k. 9).

W dalszej kolejności pismem z dnia 18.02.2014r. Wójt Gminy K. poinformował powoda, że na podstawie uchwały Rady Gminy K. z dnia 13.02.2014r. w sprawie przekazania do prowadzenia Publicznej Szkoły Podstawowej w D. Społeczno- (...) Stowarzyszeniu Pomocy (...) w Ł., w terminie 3 miesięcy od otrzymania przedmiotowego pisma powód może złożyć oświadczenie o odmowie przejścia do szkoły przejmowanej do prowadzenia przez osobę prawną.

Pismem z dnia 16.05.2014r. C. P. poinformował Wójta Gminy K., że odmawia przejścia do szkoły przejmowanej do prowadzenia przez osobę prawną (k.10).

Pismem z dnia 30.05.2014r. dyrektor Publicznej Szkoły Podstawowej w D. rozwiązał z powodem stosunek pracy z zachowaniem trzymiesięcznego okresu wypowiedzenia, który upłynął 31.08.2014r. (k. 11).

W dniu 29.08.2014r. dyrektor Publicznej Szkoły Podstawowej w D. przekazał powodowi świadectwo pracy (część C akt osobowych).

Nie ulegało wątpliwości, że na mocy umowy z dnia 10.07.2014r. Gmina K. będąca organem prowadzącym Publiczną Szkołę Podstawową w D. przekazała prowadzenie niniejszej szkoły Społeczno- (...) Stowarzyszeniu Pomocy (...) w Ł. (k. 15).

Ponad wszelką wątpliwość wykazany też zostało, że powód już w dniu 22.05.2014r. złożył do Prezesa Społeczno- (...) Stowarzyszenia Pomocy (...) w Ł. podanie o zatrudnienie go na stanowisku nauczyciela matematyki, przyrody lub informatyki wraz ze swoim CV (k.78). Powód to potwierdził (k. 109).

Bezspornym faktem było także to, że w dniu 01.09.2014r. powód zawarł z dyrektorem Publicznej Szkoły Podstawowej w D. prowadzonej przez Społeczno- (...) Stowarzyszenie Pomocy (...) w Ł. umowę o pracę, na mocy której został zatrudniony na stanowisku nauczyciela przedmiotów przyrody, informatyki, techniki i logopedii na czas określony na okres od 01.09.2014r. do 31.08.2016r. (k.83-84).

Kwestionowanym przez stronę pozwaną było istnienie po jej stronie legitymacji biernej. Jej zdaniem zobowiązaniem do wypłaty powodowi ewentualnej odprawy jest Społeczno- (...) Stowarzyszenie Pomocy (...) z siedzibą w Ł., gdyż przejęło ono od Gminy K. zadania, w tym zadania pracownicze, jak i majątek związany z funkcjonowaniem Szkoły Podstawowej

w D.. Nadto pozwana utrzymywała, że powód nie ma prawa do odprawy, gdyż mimo złożenia oświadczenia o odmowie przejścia do szkoły przejmowanej do prowadzenia przez Społeczno- (...) Stowarzyszenie Pomocy (...) w Ł., z dniem 01.09.2014r. podjął pracę w charakterze nauczyciela w Szkole Podstawowej w D., prowadzonej przez to stowarzyszenie.

Zgodnie z art. 5 ust. 5g ustawy o systemie oświaty jednostka samorządu terytorialnego, będąca organem prowadzącym szkołę liczącą nie więcej niż 70 uczniów, na podstawie uchwały organu stanowiącego tej jednostki oraz po uzyskaniu pozytywnej opinii organu sprawującego nadzór pedagogiczny, może przekazać, w drodze umowy, osobie prawnej niebędącej jednostką samorządu terytorialnego, z wyjątkiem osoby, o której mowa w ust. 5ga, lub osobie fizycznej, prowadzenie takiej szkoły. Nie ulega wątpliwości, że w stanie faktycznym sprawy doszło do przekazania przy użyciu tego przepisu przez Gminę K., będącą organem prowadzącym Publiczną Szkołę Podstawową w D. tej szkoły do prowadzenia Społeczno- (...) Stowarzyszeniu Pomocy (...) w Ł. (k. 15). Jak wynika z art. 5 ust. 5 l w/w ustawy jednostka samorządu terytorialnego jest obowiązana powiadomić, w terminie 6 miesięcy przed dniem przekazania szkoły lub placówki do prowadzenia osobie prawnej niebędącej jednostką samorządu terytorialnego lub osobie fizycznej, pracowników szkoły lub placówki oraz zakładową organizację związkową o terminie przekazania szkoły lub placówki, jego przyczynach, prawnych, ekonomicznych i socjalnych skutkach dla pracowników, a także nowych warunkach pracy i płacy. Natomiast w ust.5 m analizowanego przepisu przewidziane zostało prawo nauczyciela do złożenia, w terminie 3 miesięcy od uzyskania informacji, o której mowa wyżej, oświadczenia o odmowie przejścia do szkoły lub placówki publicznej przejmowanej do prowadzenia przez osobę prawną niebędącą jednostką samorządu terytorialnego lub osobę fizyczną. W świetle art. 5 ust. 5n ustawy o systemie oświaty złożenie przedmiotowego oświadczenia, powoduje rozwiązanie stosunku pracy z przyczyn określonych w art. 20 ust. 1 KN, z dniem przekazania szkoły lub placówki, chyba że nauczyciel do dnia rozwiązania stosunku pracy wyrazi zgodę na przeniesienie do innej szkoły lub placówki prowadzonej przez daną jednostkę samorządu terytorialnego. Art. 20 ust 1 KN wśród przyczyn rozwiązania przez Dyrektora szkoły stosunku pracy z nauczycielem przewiduje całkowitą albo częściową likwidację szkoły albo zmiany organizacyjne powodujące zmniejszenie liczby oddziałów w szkole lub zmiany planu nauczania uniemożliwiające dalsze zatrudnianie nauczyciela w pełnym wymiarze zajęć.

Z kolei art. 20 ust. 2 KN ustanawia, że nauczycielowi zatrudnionemu na podstawie mianowania, z którym rozwiązano stosunek pracy z przyczyn określonych w ust. 1 przysługuje odprawa w wysokości sześciomiesięcznego wynagrodzenia zasadniczego.

Zatem konsekwentnie analizując przepisy zacytowane , należy wywieść ,że gdyby powód rozpoczął pracę w Społeczno- (...) Stowarzyszeniu Pomocy (...) w Ł., nie składając odmownego oświadczenia o jakim mowa art.5 ust. 5m ustawy o systemie oświaty , to w tym momencie nie byłaby w ogóle analizowana sytuacja do uznania przesłanki do odprawy pieniężnej o jakiej w art.5 ust. 5n ustawy o systemie oświaty w zw. z art.20 KN .Nawet z tych powodów legitymacja bierna Społeczno- (...) Stowarzyszenia Pomocy (...) w Ł. nie mogła występować .

W dalszej kolejności zauważyć wypada, że w art. 59 ust. 9 ustawy o systemie oświaty wskazano, że przekazanie przez jednostkę samorządu terytorialnego prowadzenia szkoły publicznej osobie prawnej niebędącej jednostką samorządu terytorialnego lub osobie fizycznej, jest równoznaczne z likwidacją dotychczasowej formy organizacyjno-prawnej szkoły lub placówki, w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 21.08.2009r. o finansach publicznych (Dz. U. 2013, 885). Zgodnie zaś z art. 12 ust. 4 ustawy o finansach publicznych należności i zobowiązania zlikwidowanej gminnej jednostki budżetowej przejmuje urząd odpowiedniej jednostki samorządu terytorialnego.

Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 28.10.2014r., w sprawie I PK 58/14 stwierdził, że przekazanie prowadzenia szkoły osobie fizycznej, które według art. 59 ust. 9 u.s.o. jest równoznaczne z likwidacją dotychczasowej formy organizacyjno-prawnej szkoły lub placówki, w rozumieniu przepisów u.f.p., nie można utożsamiać z likwidacją dotychczasowego pracodawcy. Świadczy o tym treść przepisu art. 59 ust. 8 u.s.o., który w przypadku przekazania szkoły do prowadzenia osobie fizycznej dystansuje się od przepisów zawartych w art. 59 ust. 1-5 ustawy. Przekazanie w tym wypadku zastępuje likwidację. W konstatacji tej wizualizuje się sens normatywny określenia "likwidacja dotychczasowej formy organizacyjno-prawnej". Przy zachowanej tożsamości podmiotowej dochodzi do modyfikacji formy organizacyjno-

prawnej funkcjonowania szkoły. Przyjęcie w przepisie art. 59 ust. 9 u.s.o. fikcji prawnej, polegającej na utożsamieniu "przekazania" z "likwidacją", uruchamia konsekwencje wynikające z ustawy o finansach publicznych. Konieczne jest przede wszystkim określenie przeznaczenia mienia znajdującego się w użytkowaniu szkoły (art. 12 ust. 3 ustawy). Dyrektywę postępowania w tym względzie wyznacza art. 5 ust. 5g u.s.o. Inną konsekwencją tej konstrukcji przewiduje art. 12 ust. 4 ustawy o finansach publicznych. Na jego podstawie trzeba uznać, że należności i zobowiązania "zlikwidowanej" jednostki przejmuje urząd odpowiedniej jednostki samorządu terytorialnego, a nie nowy prowadzący szkołę.

Mając na uwadze powołane wyżej przepisy oraz orzeczenie Sądu Najwyższego przyjąć należy, że odpowiedzialność za zobowiązania „likwidowanej Publicznej Szkoły Podstawowej w D. (przekazywanej osobie prawnej do prowadzenia) ponosi Gmina K.. Wobec tego nie ma też podstaw do uznania, że w okolicznościach sprawy doszło do przejęcia części zakładu pracy przez Społeczno- (...) Stowarzyszenie Pomocy (...) w Ł. na mocy art. 23¹ k.p., jak twierdziła pozwana. Nie znajduje zatem w sprawie zastosowania art. 23¹ § 2 k.p. wskazujący, że sytuacji przejęcia części zakładu pracy za zobowiązania wynikające ze stosunku pracy powstałe przed przejściem części zakładu pracy, dotychczasowy i nowy pracodawca odpowiadają solidarnie. Uwadze Sądu nie uszło, że także organ reprezentujący pozwaną- Wójt Gminy K. rozróżniał przejście razem ze szkołą pod Społeczno- (...) Stowarzyszenie Pomocy (...) w Ł. i nowozatrudnienie w Szkole Podstawowej w D. prowadzonej przez to Stowarzyszenie. Wskazuje na to jednoznacznie treść pisma Wójta Gminy K. z dnia 29.07.2014r. (k. 35). Nadto nie można w okolicznościach sprawy mówić o przejęciu szkoły przez nowy podmiot w rozumieniu art. 23¹ k.p. również z tego względu, że w arkuszu organizacyjnym przygotowanym w dniu 29.05.2015r. przez Społeczno- (...) Stowarzyszenie Pomocy (...) w Ł. zaplanowano jedynie godziny lekcyjne do zrealizowania, bez przydzielenia ich konkretnym nauczycielom (k. 94-97).

Występowanie legitymacji biernej po stronie pozwanej skłania do ponownego skupienia uwagi na stronie przedmiotowej. Prawo do odprawy powód wywodził z art. 5 ust. 5n ustawy o systemie oświaty w związku z art. 20 ust. 1 KN. Jak wyżej wskazano, z tych przepisów wynika jednoznaczny wniosek, że nauczycielowi, który złożył oświadczenie o odmowie przejścia do szkoły przejmowanej do prowadzenia przez osobę prawną przysługuje odprawa w wysokości sześciomiesięcznego wynagrodzenia zasadniczego. Potwierdził to Sąd Najwyższy w orzeczeniu z dnia 28.10.2014r. w sprawie I PK 58/14. W orzeczeniu tym wskazał on, że „Każdy nauczyciel, który złoży oświadczenie wymienione w art. 5 ust. 5m u.s.o. doprowadza do rozwiązania stosunku pracy, które jest zrównane z zakończeniem zatrudnienia w trybie art. 20 ust. 1 ustawy z 1982 r. - Karta Nauczyciela. Następstwo to, posiadające znamiona fikcji prawnej, koreluje wprost z przesłankami nabycia prawa do odprawy nauczycielskiej. Mechanizm, którym posłużył się ustawodawca wyklucza możliwość doszukiwania się motywów celowościowych prowadzących do dekomponowania wytyczonego modelu normatywnego.” Zaznaczenia wymaga, że stan faktyczny sprawy o sygn. akt I PK 58/14 był odmienny niż przedmiotowej sprawy. Powódka w sprawie rozpoznawanej przez Sąd Najwyższy przejęła publiczną szkołę do prowadzenia jako osoba fizyczna. Sąd Najwyższy zauważył, że z pozycji wykładni funkcjonalnej możliwe jest kreowanie modyfikacji modelu normatywnego wynikającego z treści art. 20 ust. 2 KN w związku z art. 5 ust. 5n ustawy o systemie oświaty i uznanie, że nauczyciel przejmujący szkołę nie ma prawa do odprawy. Rozważając tą kwestię Sąd Najwyższy stwierdził, że zmierzając do przesądzenia wskazanego dysonansu interpretacyjnego rozsądne jest skierowanie uwagi na ratio legis odprawy. Zdaniem tego Sądu przy tym zabiegu pomocny staje się dotychczasowy dorobek orzecniczy. Odprawa uregulowana w przepisie art. 20 ust. 2 Karty Nauczyciela funkcjonalnie powiązana została z rozwiązaniem stosunku pracy. Koncentruje uwagę na relacji zachodzącej między pracodawcą i pracownikiem, przy czym postrzegana jest jako wyjątkowe uprawnienie przysługujące nauczycielom, których szkoła z przyczyn wymienionych w art. 20 ust. 1 Karty Nauczyciela nie może nadal zatrudniać. Przyczynowość ta skupia uwagę na pracodawcy, a przede wszystkim na możliwości zapewnienia przez niego nauczycielowi pracy. Dlatego odprawa nie przysługuje w sytuacji, gdy nauczyciel zostanie na własną prośbę lub za swoją zgodą przeniesiony do innej szkoły. Charakteryzując to świadczenie należy jednak zaznaczyć, że warunkiem jego otrzymania nie jest pozostawanie bez pracy. W rezultacie nauczyciel nie traci prawa do odprawy, gdy niezwłocznie podjął inne zatrudnienie. Sąd Najwyższy syntetyzując podał, że odprawa przewidziana w art. 20 ust. 2 Karty Nauczyciela stanowi odpłatę za niemożność dalszego zatrudnienia z przyczyn leżących po stronie szkoły, przy czym chodzi o świadczenie pracy na podstawie

więzi pracowniczej. Oznacza to, że z punktu widzenia funkcji przypisanej odprawie z art. 20 ust. 2 Karty Nauczyciela indyferentne jest zarobkowanie przez nauczyciela w ramach pozapracowniczych podstaw zatrudnienia.

Sąd Najwyższy idąc tym wątkiem także zasygnalizował, że odprawa nauczycielska przejawia jednorodne właściwości z odprawą uregulowaną w art. 8 ustawie z dnia 13 marca 2003 r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunku pracy z przyczyn niedotyczących pracowników (Dz. U. Nr 90, poz. 844 z późn. zm.). Wobec nie przeniesienia do tej regulacji rozwiązania uprzednio zawartego w art. 8 ust. 3 ustawy z dnia 28 grudnia 1989 r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn dotyczących zakładu pracy (tekst jedn.: Dz. U. Nr 112, poz. 980 z późn. zm.), a wykluczającego prawo do świadczenia z uwagi na posiadanie przez pracownika enumeratywnie wymienionych źródeł dochodowych, pewne jest, że funkcja odprawy z art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 13 marca 2003 r. odnajduje się wyłącznie w zrekomponowaniu pracownikowi niezawinionego rozwiązania stosunku pracy. Uprawnienie to abstrahuje od możliwości zarobkowych pracownika. Podpierając się argumentum per analogiam, nie ma podstaw do twierdzenia, że odprawa z art. 20 ust. 2 Karty Nauczyciela oparta została na odmiennych założeniach. Nie powinno umknąć uwadze, że przepis ten w stosunku do nauczycieli zatrudnionych na podstawie umowy o pracę wprost odsyła do ogólnych "przepisów o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników", czyli aktualnie do ustawy z dnia 13 marca 2003 r.

Jednakże, Sąd Najwyższy, konstatując powyższe rozważania doszedł do ostatecznego wniosku, że nietypowość sytuacji powódki w sprawie sygn. akt I PK 58/14, nie jest wystarczającym motywem do przełamania zasady pierwszeństwa wykładni językowej. Jego zdaniem także w jej sytuacji nie występują wystarczająco nośne racje przemawiające za odstępstwem od jednoznacznej projekcji wynikającej z art. 20 ust. 2 Karty Nauczyciela w związku z art. 5 ust. 5n ustawy o systemie oświaty. W ocenie Sądu Najwyższego sens językowy tego przekazu jest komunikatywny i nietrudny do zrekonstruowania. Polega na uznaniu, że każdy nauczyciel, który złoży oświadczenie wymienione w art. 5 ust. 5m ustawy doprowadza do rozwiązania stosunku pracy, które jest zrównane z zakończeniem zatrudnienia w trybie art. 20 ust. 1 Karty Nauczyciela. Następstwo to, posiadające znamiona fikcji prawnej, koreluje wprost z przesłankami nabycia prawa do odprawy nauczycielskiej. Mechanizm, którym posłużył się ustawodawca wyklucza możliwość doszukiwania się motywów celowościowych prowadzących do dekomponowania wytyczonego modelu normatywnego.

Stanowisko Sądu Najwyższego zawarte w wyżej wskazanym wyroku zatem jest tego rodzaju, że każdy nauczyciel, który złoży oświadczenie wymienione w art. 5 ust. 5m ustawy o systemie oświaty nabywa prawa do odprawy nauczycielskiej. Co więcej można z tego orzeczenia wywieść, że o ile w przypadku nauczyciela przejmującego szkołę do prowadzenia można było zastanawiać się nad zastosowaniem wykładni celowościowej art. 20 ust. 2 KN w związku z art. 5 ust. 5n ustawy o systemie oświaty i nie przyznać odprawy, to w sytuacji nauczyciela, który nie przejmuje szkoły do prowadzenia, nie ma podstaw do takich rozważań. Takiemu nauczycielowi bez wątplenia należy się odprawa pieniężna.

Nie budzi przy tym wątpliwości, że pozwana posiadała świadomość normy prawnej wynikającej z art. 20 ust. 2 KN w związku z art. 5 ust. 5n ustawy o systemie oświaty, gdyż wypłaciła nauczycielom Publicznej Szkoły Podstawowej w D., którzy odmówili przejścia do szkoły przejmowanej do prowadzenia przez stowarzyszenie odprawy pieniężne. Nie miało przy tym znaczenia, czy zatrudnili się oni w innej szkole na stanowisku nauczyciela. Nie wypłaciła ich jedynie nauczycielom, którzy po złożeniu takiego oświadczenia o odmowie podjęli pracę w Szkole Podstawowej w D. prowadzonej przez nowy podmiot prawny. Wynika to jednoznacznie z zeznań świadka M. O., która będąc nauczycielem Publicznej Szkoły Podstawowej w D. odmówiła przejścia do szkoły przejmowanej przez Społeczno- (...) Stowarzyszenie Pomocy (...) w Ł. i ostatecznie nie pracuje też w tej szkole, a w innej. Zeznała ona, że otrzymała odprawę pieniężną (k. 107-107v). Pozwana twierdziła, że powód odmówił przejścia do szkoły tylko po to, aby uzyskać odprawę pieniężną, co jest sprzeczne z art. 8 k.p. W ocenie Sądu analiza zebranego w sprawie materiału dowodowego nie pozwala na podzielenie stanowiska pozwanej. Powód wskazał, że proponowano mu pracę w Publicznej Szkole Podstawowej w D. po przejściu na gorszych warunkach niż dotychczasowe (k. 55v). Potwierdzili to świadkowie B. P. - dyrektor Szkoły Podstawowej w D. prowadzonej przez stowarzyszenie (k. 106v-107) oraz A. Ś. - była dyrektor Publicznej Szkoły Podstawowej w D. przed jej przejściem do prowadzenia przez stowarzyszenie (k. 107v-108). Z ich zeznań jednoznacznie wynika, że nauczyciele w Publicznej Szkole Podstawowej w D. po jej objęciu organizacyjnym

przez nowy podmiot, pracują na podstawie umów o pracę i stosuje się do nich przepisy kodeksu pracy, a nie Kartę Nauczyciela. Oznacza to, że ich sytuacja jest mniej korzystna niż nauczycieli zatrudnionych na podstawie Karty Nauczyciela. W Karcie Nauczyciela są przewidziane korzystniejsze uregulowania prawne dla pracownika niż w kodeksie pracy. Przykładowo można wskazać, że pracownicy Szkoły Podstawowej w D. prowadzonej przez stowarzyszenie mają pensum 22 godziny, a nie 18 jak przewiduje KN. Poza tym gorsze były warunki finansowe zatrudnienia w przekazanej Szkole Podstawowej w D.. Nie bez znaczenia jest też okoliczność podnoszona przez powoda, że po odmowie przejścia do szkoły przejmowanej do prowadzenia przez osobę prawną szukał on pracy w różnych miejscach, nie tylko w Szkole Podstawowej w D.. Stosownie do jego zeznań prosił o pomoc w znalezieniu pracy prezesa związku zawodowego, do którego też należał, pytał o pracę dla siebie w szkole w C., zagadywał znajomych, czy nie mogą mu pomóc w znalezieniu miejsca pracy (k. 109). B. M., będąca prezesem oddziału Związku (...) w M. potwierdziła, że powód prosił ją o pomoc w znalezieniu pracy. Oświadczyła, że szukała mu posady nauczyciela, ale bezskutecznie. Aktualnie bowiem na rynku pracy rzadkością są oferty pracy dla nauczycieli (k.108-108v). Powód zatem w dacie złożenia oświadczenia o odmowie przejścia do szkoły przejmowanej nie miał jednoznacznego zamiaru podjęcia pracy w tej szkole. Nie wyraził zgody na przejście, gdyż warunki pracy w tej szkole były gorsze niż dotychczasowe. Jego stosunek pracy uległ rozwiązaniu, otrzymał świadectwo pracy, po czym podjął starania o znalezienie nowej pracy. Nie wykluczał przy tym zatrudnienia w Szkole Podstawowej w D. prowadzonej już przez nowy podmiot. Ponieważ nie udało mu się znaleźć pracy w charakterze nauczyciela w innych szkołach, zawarł umowę o pracę z dyrektorem Publicznej Szkoły Podstawowej w D. prowadzonej przez Społeczno- (...) Stowarzyszenie Pomocy (...) w Ł.. W jego zachowaniu Sąd nie widzi podstaw do zarzucenia mu naruszenia art. 8 k.p. Dodatkowo zauważyć należy, że Sąd z kolei dostrzega niekonsekwencję w rozumowaniu strony pozwanej, że złożenie podania o pracę Prezesowi Społeczno- (...) Stowarzyszenia Pomocy (...) w Ł. czyniło pozornym oświadczenie powoda o braku zgody na przejście do szkoły przekazanej do prowadzenia przez przedmiotowe stowarzyszenie. M. O. także złożyła oświadczenie o odmowie przejścia do przekazywanej osobie prawnej Szkoły Podstawowej w D. jak i podanie do Prezesa Społeczno- (...) Stowarzyszenia Pomocy (...) w Ł. o zatrudnienie jej w tej szkole. Mimo to otrzymała odprawę pieniężną. Zdaniem Sądu losowa okoliczność, że znalazła pracę w innej szkole nie może usprawiedliwiać tak różnego potraktowania pracowników w podobnej sytuacji.

Dodatkowo wskazać należy, że A. Ś. nie otrzymała od pozwanego odprawy pieniężnej, gdyż została przeniesiona w ramach tej samej gminy jako organu prowadzącego do innej szkoły samorządowej (k. 107v-108). W świetle art. 5 ust. 5n ustawy o systemie oświaty wyrażenie zgody na przeniesienie do innej szkoły prowadzonej przez daną jednostkę samorządową nie powoduje rozwiązania stosunku pracy z przyczyn określonych w art. 20 ust. 1 KN i nie uprawnia do otrzymania odprawy z art.20 ust. 2 KN.

Konkludując powyższe, Sąd w oparciu o zebrany w sprawie materiał dowodowy oraz wyżej powołane przepisy oraz wyrok Sądu Najwyższego ustalił, że powodowi przysługuje jednorazowa odprawa w wysokości sześciomiesięcznego wynagrodzenia zasadniczego na mocy art. 20 ust. 2 KN w związku z art. 5 ust. 5n ustawy o systemie oświaty. Sąd przyznał odprawę w wysokości żądanej pozwem. Jak podał powód, została ona wyliczona przez byłą dyrektorkę Publicznej Szkoły Podstawowej w D. A. Ś. (k.109-109v). Pozwany nie kwestionował wysokości odprawy (k. 109). Odsetki przyznano zgodnie z żądaniem strony powodowej, odprawa staje się bowiem wymagalna wraz z rozwiązaniem umowy o pracę.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. uznając, że powód wygrał proces. W skład kosztów poniesionych przez powoda wchodziło wynagrodzenie pełnomocnika procesowego. Wysokość wynagrodzenia pełnomocnika ustalono na podstawie § 6 pkt 5 i § 11 ust. 1 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. 2013 r., poz. 490).

Na podstawie art.113 ust.1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U.2010.90.594 j.t.) Sąd obciążył pozwanego na rzecz Skarbu Państwa kwotą 869, 80 zł tytułem kosztów sądowych,

od uiszczenia której powód był zwolniony. Na kwotę tą składały się: opłata sądowa od pozwu w kwocie 795 zł (k. 1) oraz wydatki związane ze stawianiem świadków w sądzie w kwocie 74,80 zł (k.112).

Wyrokowi w pkt I Sąd nadał rygor natychmiastowej wykonalności na podstawie art. 477² § 1 k.p.c. do wysokości jednomiesięcznego wynagrodzenia.